

TENEN - Karen Finch: Omtalen af Karen Finch's død sendte mine tanker på langfart - langt tilbage til min barndom, da jeg lærte Karen at kende. På det tidspunkt, under krigen, boede jeg sammen med min mor, Gerda Heerup, senere Klint, i en dejlig lejlighed i Amaliegade 29 b i Kunstindustrimuseets bygning. Min mor var bibliotekar på Kunstindustrimuseets bibliotek, og derfor havde hun fået en "embedslejlighed" i huset.

Museet husede også nogle af Kunsthåndværkerskolens faglige linier. Ideen var, at de unge elever skulle have let adgang til at studere museets samlinger og bibliotek. Og indgangen var den samme som vores: Amaliegade 29b. Det var bl.a. snedkerværkstedet, og væveskolen, under Gerda Hennings ledelse. Gerda Henning selv husker jeg i smukke lange sribede nederdele, på lette fjed op ad trappen. Der var også en broget flok af unge vævepiger, og så var der den legendariske lærer Bente Myrner, som har undervist generationer af vævere i bindingslærers logik.

Om foråret blev skolens lager af uldgarn luftet i gården (mor var ikke begejstret, hun syntes at møllene fortsatte lige op i vores lejlighed) og i Grønnegården sad der tit, når vejret var til det, vævepiger og flettede kanter eller reparerede tråde på deres arbejder. Mors lejlighed var ret stor, og da hun var alene med mig, passede det fint, at vi havde en vævepige boende, som

Karen Finch på Kunstindustrimuseets loft i Kunsthåndværkerskolen, hvor hun uddannede sig til væver i 1940-ernes første halvdel.

Billedet er stillet til rådighed af Katrina Finch.

så kunne se efter mig, når jeg kom hjem fra skole. Og en af dem var Karen. Hun kom fra en stor gård oppe på Viborgkanten, hvor jeg engang fik lov at komme med på efterårsferie - det inkluderede bl.a. svineslagning - en af karlene puttede den afhuggede svinehale i min gummistøvle for at drille "køwenhavnerpigen"! Men det er en ganske anden historie!

I krigens sidste år flyttede jeg til min mormor i Hareskov, fordi der var for uroligt i byen. Jeg havde allerede da flyttet skole flere gange, fordi sko-

lebygningerne efterhånden blev inddraget til at huse flygtninge fra det bombede Tyskland. Min mor fortalte, at hun tit havde vævepiger til at overnatte i lejligheden, når de ikke kunne komme hjem til deres "hybler" på grund af luftalarm eller skyderi.

Den fjerde maj 1945 havde hun også huset fuldt: hun har siden fortalt om den jublende aften, hvor hun og nogle af vævepigerne, bl.a. Karen, gik arm i arm ud i byen for at blande sig med alle andre i glædesfest og frihedsrus! Næste dag, den 5 maj, kom der flådebesøg fra England. Da gik min mor, Karen og andre fra væveskolen ud på Langelinie for at se skibene, og her mødte Karen Norman Finch, som var soldat i flåden. Og det varede ikke længe før hun tog med ham hjem til et udbombet London. Norman havde, på grund af krigen, ikke nået at få en uddannelse, fordi han skulle være soldat. De havde ingen penge og måtte bo i en lillebitte lejlighed hos Normans forældre. Og så var det at Karen gik op til The Royal School of Needlework - fortalte at hun kom fra Danmark og at hun havde en uddannelse i vævning! Og så var hun i gang!

Min mor havde kontakt med Karen i mange år, og hun og jeg besøgte Karen og Norman et par gange i deres gæstfri hus i London, og altid var Karen dybt engageret i et eller andet spændende projekt indenfor tekstilhistorien. En herlig person og en imponerende livshistorie!

Lotte Møhl,
væver, f. 1936

Redaktionens noter:

- I tidsskriftet TENEN 8. årgang, nr. 2 om væveren Karen Thorvald Nielsen læses:

... Befrielsen oplevede hun mens hun sammen med en anden vævepige boede i Amaliegade hos Gerda Heerup (senere Klint, bibliotekar på Kunstindustrimuseet). Den 4. maj havde hun været ude at spille sløjte med sit orkester og stod og ventede på en sporvogn og kunne ikke forstå, hvorfor den ikke kom. Men så var den der fyldt med mennesker med flag og rød-hvide bånd, og hun borte også budskabet. Da de kom til Rådhuspladsen entrede folk sporvognens tage og alt var ufremkommeligt. Igennem Amaliegade op mod slottet blev man ligefrem båret, og det kogte under fødderne på en, og hun kom også i byen og feste ...

- ... de to vævepiger hed altså begge Karen!

Lotte Møhls svar på "to Karen-er":

- Ej, hvor er I gode til at have styr på tingene! Ja, det er ganske rigtigt: Karen Thorvald Nielsen lejede to sammenhængende værelser hos min mor, jeg kan ikke huske hvor længe hun boede der, men muligvis allerede fra 1942, da mor overtog lejligheden. Og hun må være flyttet ud, da Kaare Klint flyttede ind! Karen Møller (Finch) havde det lille "pigeværelse", lige overfor køkkenet.

TENENS redaktion, sætternisse, korrekturlæsere og bestyrelse
ønsker alle vore læsere
en glædelig jul og et godt nytår